

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den gammeldanske Rim-Krønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 105. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_429-txt-shoot-idm152/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nyt Aftenblad.

Løvedagen 13 d. 1ste April 1826.

Kjøbenhavn. Udgivet og forlagt af Ove Thomsen; trykt i P. D. Røppings Bogtrykkeri.

Om den gammel-danske Rim-Kronike.

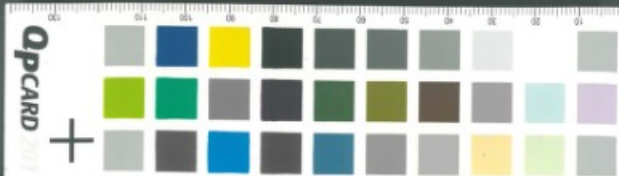
Det er med stor Fornøielse jeg anmelder det Udsætt af vor gamle Rim-Kronike, Professor Molbech ogs har skrevet os, og som er udgaaet fra det Thistelse Trykkeri, baade indvortes og udvortes saa vel besørgt, at det vel er Skade, en Bogen, der i alle Henseender gløe Danmark saamegen Bør, skal være en Sjeldenhed. Jeg tor imidlertid ingenlunde løste, at Udgiveren, ved forud at bestemme Udsættens Antal til 160, selv har gjort den deilig; thi under den herskende Egeglødhed for alt Historisk, er det vel mest denne Omstændighed, vi har at takke for, at Bogen er udkommet.

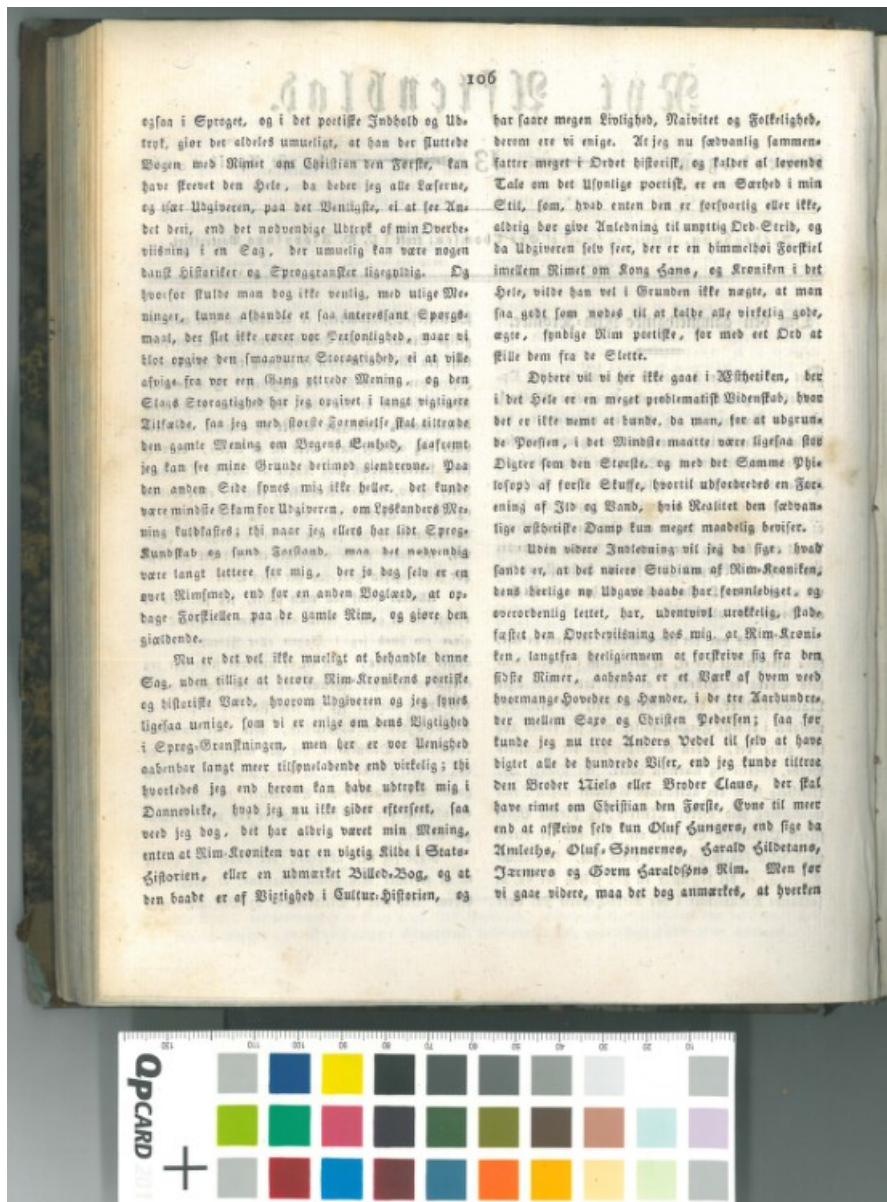
Wist nok var det ingen Synd, ret klart at vise, hvoe usersvarligt det er, af Arbejdere i Færdmetallets Epos og Historie, at hvoe lobet dette agte National-Værk, der, som Skandant, er mageløst, nedspøle i dybeste Forglemmelse, men jeg kunde dog ikke gjøre det, uden at røbe paa det Facultets Regne, hvortil jeg nærmest hører, thi Klønde Hr. Michels Rim om allehaande ei taaler nogen Sammenligning med Voeder Nielses, og Klønde Christens Pederzens Skæfve ulst nok ikke er blevet tiendebelen saa meget lall i deres Tid, som Rim-Kroniken, er det dog altid en stor Skam for os, at saadanne Documenter i vor Kirke-Historie skal være

Bibliotek-Sjeldenheder, ei at tale om den uofficielle Stam, at den haandfærens Bibel-Oversættelse fra Middel-Aderen ei engang til Tuffindaaes, Josten har kunnet finde en Udgiver. I Sammenligning hermed er det lidet, at Anders Samsens hexameron henligger utrykt og utrykt, men det vilde dog allerede være Nok til at bevise, at vore sorte Literatører ei hvoe Noget at lode de Uffærdede høre, og nu, da Rim-Kroniken, som vi, efter Bedaa og Saxos Formaning, ei engang maatte agte os uvelkomende, har fundet en saa omhyggelig Udgiver, nu maa vi tie tomstille, til vi i det Mindste har seet ligesaa godt for vor egen Døe.

Alere heraf kan man slutte, jeg set ikke er ephagt til at gaae i Kette med Rim-Kronikens Udgiver om hvad jeg i Bogen eller Fortalen havde ønsket anderledes, men til at unblode sigt har jeg endnu en gudligere Grund, da enhver Tvivl jeg her vilde epte maatte ses ud som Frukten af personlig Ailendebid ved de Udsættelser, min Tale om Rim-Kroniken, i Danneviske, her har maattet seise, og dog er det adentbart, at min Klørlighed til den gamle Bogen maatte være Ekromteri, hvis ikke den Gienfælselse var mig langt klarere end mine Meninger om den.

Naar jeg da, alligevel, her finder mig drevet til at forsvare min gamle Paasand, at Forstelligheden, ikke blot i Skrivmaade og Verjant, men

106
 og som i Sproget, og i det poetiske Indhold og Ud-
 tryk, gjør det aldeles umueligt, at han der fattede
 Wegen med Hensigt om Christian den Fjerde, kan
 have været den Helt, da debet jeg alle Kasterne,
 og alle Udgiveren, paa det Venligste, ei at for-
 det det, end det nødvendige Udtryk af min Overbe-
 viending i en Sag, der umuelig kan være nogen
 dansk Historiker og Sprogkæmper ligegyldig. Og
 hvorfor skulde man dog ikke ventlig, med ulige Me-
 ninger, kunne afhandle et saa interessant Spørgs-
 maal, der skal ikke være vor Personlighed, naar vi
 blot opgive den smaaordne Storsagtighed, ei at vilke
 afvige fra vor en Gang givende Mening, og den
 Stats Storsagtighed har jeg opsiget i langt vigtigere
 Tilfælde, saa jeg med Høje Fornøielse skal tiltræde
 den gamle Mening om Wegens Endhed, saasomt
 jeg kan se mine Grunde derimod gjendrenne. Paa
 den anden Side synes mig ikke heller, det kunde
 være mindst Skam for Udgiveren, om Udgiverens Me-
 ning udfaldte; thi naar jeg ellers har lidt Sprog-
 kundskab og sans Forstand, saa det nødvendige
 være langt lettere for mig, der jo dog selv er en
 avet Krimfæd, end for en anden Vagtsed, at op-
 dage Forfællen paa de gamle Rim, og gjøre den
 gjældende.

Nu er det det Hle umueligt at behandle denne
 Sag, uden tillige at berøre Rim-Kronikens poetiske
 og historiske Værd, hvorom Udgiveren og jeg synes
 ligesaa uenige, som vi er enige om dens Vigtighed
 i Sprog-Grønningen, men her er vor Uenighed
 aabenbar langt meer tilspidsende end virkelig; thi
 hvortæd jeg end herom kan have udtrykt mig i
 Danneelse, hood jeg nu ikke gider efterføse, saa
 ved jeg dog, det har aldrig været min Mening,
 enten at Rim-Kroniken var en vigtig Klude i Stats-
 sigtorten, eller en udmærket Billed-Vog, og at
 den haade er af Vigtighed i Cultur-Historien, og

har faaet megen Erolighed, Malvitet og Følselighed,
 derom ere vi enige. Al jeg nu saadantlig sammens-
 fatter meget i Dødet historisk, og faldet af levende
 Tale om det Ufontige poetisk, er en Sørbød i min
 Stil, som, hood enten den er forføoelig eller ikke,
 aldrig har givet Anledning til umptig Deb-Scrit, og
 da Udgiveren selv ser, der er en dimmelhøi Forfælt
 imellem Rimet om Kong Hans, og Kroniken i det
 Helt, vilde han vel i Grunden ikke nægte, at man
 saa gædt som nedes til at laide alle virkelig gode,
 ægte, sunde Rim poetiske, for med eet Deb at
 fikle dem fra de Slette.

Døtere vil vi her ikke gaat i Høshelken, der
 i det Helt er en meget problematisk Videnskab, hood
 det er ikke nemt at kunde, da man, for at udgrænse
 de Poeten, i det Mindste maatte være ligesaa fæl
 Digter som den Støtte, og med det Samme Phie-
 losoph af første Stusse, hvortil udføderedes en Jæ-
 ening af Tid og Vand, hvis Realitet den saadant-
 lige afkøstige Damp kun meget maadellig berøjer.

Uden videre Indledning vil jeg da fge: hvad
 fante er, at det senere Studium af Rim-Kroniken,
 dens heilige ny Udgave haabe har fersmlebiget, og
 vorederentlig fetteit, har, uden tvivl, utvøllig, fode
 fæstet den Overbeviending hos mig, at Rim-Kroni-
 ken, langtsaa heiliginnem og fæfkrive sig fra den
 høje Rimet, aabenbar er et Værk af hym vore
 huermange Hoveder og Hænder, i de tre Aardundred,
 der mellem Saxe og Christen Prødesen; saa for
 kunde jeg nu tree Anders Vedel til selv at have
 digtet alle de hundrede Biler, end jeg kunde tiltræde
 den Broder Niels eller Broder Claus, der skal
 have rimet om Christian den Fjerde, Ende til mere
 end at afstøve selv kun Oluf Lunge, end fge da
 Amleth, Oluf, Spinneme, Harald Gildetans,
 Jærmers og Gorms Haraldsøns Rim. Men for
 vi gaat videre, saa det dog anmærket, at hvortæn